

SPURGEON EN ZIJN ONVERSCHROKKEN DIENST TIJDENS DE CHOLERA-EPIDEMIE

Terwijl berichten over het coronavirus zich over de hele wereld verspreiden, discussiëren predikanten en kerkleiders over hoe ze op de uitbraak moeten reageren. In de loop van de kerkgeschiedenis hebben veel predikanten zich moeten bezinnen op soortgelijke uitdagingen. Als een jonge dorpspredikant bewonderde Charles Spurgeon de puriteinse predikanten die achterbleven om voor de zieken en stervenden te zorgen tijdens de Grote Pest van Londen in 1665. Nu in de herfst van 1854 vond de nieuw genoemde predikant van de New Park Street Chapel in Londen zijn gemeente te midden van een grote cholera-epidemie in de buurt van Broad Street, aan de overkant van de rivier (lees meer over [het leven en sterven van Spurgeon](#)).

Hoe reageerde Spurgeon?

1. Prioriteit geven aan lokale bediening

Tijdens die cholera-epidemie had ik weliswaar veel verplichtingen in het land, maar ik heb ze opgegeven zodat ik in Londen zou kunnen blijven om de zieken en stervenden te bezoeken. Ik voelde dat het mijn plicht was om ter plaatse te zijn in zo'n tijd van ziekte, dood en verdriet.

De populariteit van Spurgeon was gegroeid in de dorpen van Fenland buiten Cambridge tijdens zijn pastoraat in Waterbeach. Zelfs na aankomst in Londen, bleef hij uitgenodigd worden om in die dorpen te preken tijdens de week. Maar tijdens de uitbraak erkende Spurgeon zijn verantwoordelijkheid om aanwezig te zijn bij de zieken en stervenden. Dit was niet het moment om een rondtrekkende prediker te zijn. Dit was een tijd om zich te concentreren op de zorg voor zijn kerk en de gemeenschap waarin hij leefde (zie ook Spurgeon's betrokkenheid bij armen: [Spurgeon en de armen](#)). Hij zou deze taak niet uitbesteden aan zijn diakenen of andere kerkleiders, maar bleef in Londen om zijn plicht te vervullen.

2. Pas je aan waar nodig, maar ga door met vergaderen als dat mogelijk is.

De Broad Street Cholera Outbreak van 1854 vond plaats in Augustus en September van dat jaar en de gevolgen ervan zouden in de weken en maanden daarna nog steeds voelbaar zijn. De buurt waar

Spurgeon's kerk samenkwam was niet in quarantaine, dus konden ze elkaar in die maanden blijven ontmoeten. Interessant genoeg is er geen verslag van de preken die Spurgeon in die dagen predikte. Misschien dwong de uitbraak de gemeente om een aantal van hun eerdere praktijken aan te passen, waaronder de transcriptie van de preken. Bovendien was Spurgeon in die dagen waarschijnlijk te druk bezig met het bewerken van preken voor publicatie.

We weten echter dat de gemeente in die dagen bleef vergaderen omdat de notulen van de kerk verslagen bevatten van congregationele bijeenkomsten die in de herfst van 1854 werden gehouden. In die boeken, te midden van alle pastorale uitdagingen van de uitbraak, bleven Spurgeon en zijn diakens nieuwe leden ontvangen, inactieve leden vervolgen, het avondmaal van de Heere observeren en alle andere normale activiteiten van een kerk beoefenen. Niet alleen dat, maar achteraf gezien was het vooral in deze tijd, toen het nieuws van de dood overal in de stad woedde, dat Spurgeon de Londenaren het meest ontvankelijk vond voor het Evangelie.

Als er ooit een tijd is dat de geest gevoelig is, dan is het wel wanneer de dood zich in het land bevindt. Ik herinner me, toen ik voor het eerst naar Londen kwam, hoe ernstig de mensen naar het Evangelie luisterden, want de cholera woedde vreselijk. Er was toen weinig spotten.

Met andere woorden, niet alleen verzamelde Spurgeon zijn kerk te midden van de uitbraak, maar hij zag in deze bijeenkomsten een krachtige gelegenheid voor het Evangelie en verkondigde het ijverig.

Voorgangers moeten wijsheid oefenen als het gaat om het verzamelen als kerk, vooral als de gezondheid en het leven van mensen op het spel staan. Zeker, er zullen aanpassingen moeten worden gedaan en er zal alleen prioriteit moeten worden gegeven aan de belangrijkste aspecten van onze samenkomsten. Maar wanneer zulke bijeenkomsten mogelijk zijn, moeten voorgangers zich realiseren dat ze geweldige mogelijkheden kunnen bieden om het Evangelie te verkondigen aan hen die wanhopig op zoek zijn naar hoop.

3. Bezoek de zieken

Als predikant bleef Spurgeon niet alleen zijn kerk verzamelen, maar stelde hij zich ook de hele week ter beschikking om onvermoeibaar de zieken en rouwenden te bezoeken.

In het jaar 1854, toen ik nauwelijks twaalf maanden in Londen was, werd de buurt waar ik werkte bezocht door Aziatische cholera en mijn congregatie leed onder de gevolgen ervan. Familie na familie

riep me op naar het bed van de geslagene, en bijna elke dag werd ik geroepen om het graf te bezoeken.

Tijdens deze bezoeken bad Spurgeon met de zieken en rouwenden en wees hen op de hoop van het Evangelie. Maar meer dan alleen het brengen van de inhoud van het Evangelie, communiceerde zijn aanwezigheid iets van Gods troost aan Zijn volk. Hoewel deze bezoeken vaak angstig en vol verdriet waren, waren er ook glorieuze gelegenheden van geloof en vreugde.

Ik ging naar huis en werd al snel weer weggeroepen; die keer, om een jonge vrouw te zien. Ze was ook in het laatste stadium, maar het was een goed bezoek. Ze zong - hoewel ze wist dat ze stervende was - en praatte met de mensen om haar heen, zei tegen haar broers en zussen dat ze haar naar de hemel moesten volgen, nam afscheid van haar vader en glimlachte al die tijd alsof het haar trouwdag was geweest. Ze was gelukkig en gezegend.

4. Sta open voor nieuwe evangelisatie mogelijkheden

Spurgeon beperkte zich niet tot het bezoeken van leden van zijn gemeente, maar was bereid om "personen van alle rangen en standen" te bezoeken.

De hele dag, en soms de hele nacht, ging ik van huis tot huis, en zag ik mannen en vrouwen sterven, en, oh, wat waren ze blij om mijn gezicht te zien! Velen waren bang om hun huizen binnen te gaan, opdat zij de dodelijke ziekte zouden krijgen. Maar wij waren niet bang voor zulke dingen en men luisterde heel graag naar ons als we over Christus en over Goddelijke dingen spraken.

Op een keer, om drie uur 's ochtends, werd Spurgeon geroepen om een stervende man te bezoeken. Verrassend genoeg was dit geen christen, maar iemand die zich tegen hem had verzet:

Die man, heeft mij in zijn leven vaak uitgelachen. In sterke bewoordingen had hij me vaak als hypocriet veroordeeld. Doch toen hij geslagen werd door de pijlen van de dood zocht hij mijn aanwezigheid en advies, ongetwijfeld met het gevoel in zijn hart dat ik een dienaar van God was.

Spurgeon ging meteen naar hem toe, maar tegen de tijd dat hij aankwam, was er weinig dat hij kon doen.

Ik stond aan zijn zijde, en sprak met hem, maar hij gaf me geen antwoord. Ik sprak opnieuw; maar het enige bewustzijn dat hij had was een voorbode van verlorenheid, vermengd met de verbijstering van het naderen van de dood. Spoedig, was zelfs dat weg, want het verstand verliet hem, en ik stond daar, een paar minuten, zuchtend met de arme vrouw die over hem had gewaakt, zij was volkomen radeloos

over zijn ziel.

Niet elke evangelische gelegenheid zal leiden tot dramatische bekeringen. Maar in tijden van ziekte kunnen er verrassende mogelijkheden ontstaan. Maak daarom gebruik van alle mogelijkheden die je hebt om het Evangelie te verkondigen aan hen die lijden.

5. Vertrouw je leven toe aan God

Toen Spurgeon zich aan dit pastorale werk overgaf, raakte hij al snel lichamelijk en geestelijk uitgeput. Niet alleen dat, maar hij begon ook te vrezen voor zijn eigen veiligheid. Toch leerde hij, temidden van zijn angsten, zichzelf toe te vertrouwen aan God en aan Zijn trouw.

Aanvankelijk gaf ik me met jeugdige ijver over aan het bezoek van de zieken en werd ik uit alle hoeken van de wijk door personen van alle rangen en standen uitgezonden; maar weldra werd ik lichamelijk en geestelijk moe. Mijn vrienden leken een voor een te vallen en ik voelde of vond dat ik ziek was zoals de mensen om me heen. Als ik nog meer werk had gedaan was ik er zeker aan onderdoor gegaan.

Ik voelde dat mijn last zwaarder was dan ik kon dragen, en ik was klaar om eronder weg te zinken. Ik keerde verdrietig terug van een begrafenis, toen mijn nieuwsgierigheid me ertoe bracht een krant te lezen die in een schoenmakersvenster in de Great Dover Road lag. Het zag er niet uit als een handelsaankondiging, want het droeg, in een goed gewaagd handschrift, deze woorden: – "Want Gij, HEERE, zijt mijn Toevlucht. Den Allerhoogste hebt gij gesteld tot uw Vertrek;. U zal geen kwaad wedervaren, en geen plaag zal uw tent naderen.

Het had onmiddellijk effect op mij. Het geloof eigende zich de passage toe als haar eigen. Ik voelde me veilig, opgefrist en onsterfelijk. Ik ging verder met mijn bezoek aan de stervenden, in een kalme en vredige geest; ik voelde geen angst voor het kwaad, en ik leed geen kwaad. De Voorzienigheid die de handelaar bewoog om die verzen in zijn raam te plaatsen, erken ik dankbaar; en in de herinnering aan zijn wonderbaarlijke kracht, aanbid ik de Heere, mijn God.

Hier belooft Spurgeon niet dat geen enkele christen ooit zal sterven aan ziekte. Integendeel, de christen "moet niet vrezen voor de ziekte, want hij heeft niets te verliezen, maar alles te winnen, door de dood".

Nogmaals, predikanten moeten wijsheid betrachten en de juiste voorzorgsmaatregelen nemen als ze de stervenden bezoeken. Tegelijkertijd kan onze veiligheid niet in die voorzorgsmaatregelen

zitten, maar het moet in God zijn. Als we ons leven aan God toevertrouwen en onze verantwoordelijkheden trouw uitvoeren, hebben we de kans om te laten zien hoe hoop en vrede er te midden van de dood uitzien.

Conclusie

In veel opzichten volgt het voorbeeld van Spurgeon tijdens de cholera-epidemie van 1854 bij elke gelegenheid het patroon van een normaal pastoraat. Herders moeten aanwezig zijn bij hun volk, leiding geven aan de bijeenkomsten van de kerk, zorgen voor hen die lijden, trouw zijn aan de evangelisatie en door alles heen blijven vertrouwen op God. Het belangrijkste verschil is dat er tijdens een uitbraak een verhoogde realiteit van lijden en dood is. Daarom wordt het werk intenser en urgenter en vermenigvuldigen de kansen voor het Evangelie zich. Als voorgangers en kerkleiders nadenken over hun reactie op het coronavirus in onze huidige tijd, is er veel praktisch en logistiek uit te zoeken. Maar de kern van onze bediening blijft: Predik het Evangelie.

In 1866, te midden van een andere cholera-epidemie, gaf Spurgeon deze opdracht aan voorgangers en alle christenen:

Nu is het de tijd van de predikant. Nu is het de tijd voor iedereen die van zielen houdt. U ziet misschien dat de mensen meer gealarmeerd zijn dan anders; en als ze dat zijn, denk er dan aan dat u gebruik maakt van de mogelijkheid om ze goed te doen. Jullie hebben de Balsem van Gilead; giet het dan in hun wonden. Je weet van Hem die stierf om te redden; vertel hen dan over Hem. Hef het kruis voor hun ogen. Zeg hen dat God mens is geworden, dat de mens daardoor tot God kan worden gebracht. Vertel hen over Golgotha, Zijn zuchten, en wenen, het zweet van bloed.

Vertel hen over Jezus die aan het kruis hangt om de zondaars te redden. Vertel hen dat... "Er leven is door een blik op de Gekruisigde."

Zeg hen dat Hij in staat is om alles wat door Hem tot God komt te redden. Zeg hen dat Hij in staat is om zelfs in het elfde uur te redden en om tegen de stervende dief te zeggen: "Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn".

